

O polednách

Radůza

Strach přichází za nocí
kdy vprostřed jsem nejsladších snů
zlehka mě stiskne na bocích
jako by osudu nit snul
a pak mě dloubne do žeber
ach, jeho ne, ach neber
strach přichází za noc
zlehka mě tiskne na bocích

Strach přichází s rozbřeskem
jak bájní věštcí odvěcí
jako by dřív než před třeskem
pevně vstoupil do věcí
já odzbrojena nahotou
lapám naděj nad hmotou
strach přichází s rozbřeskem
jako by byl už před třeskem

Strach přichází o polednách
za největšího veselí
jako by žnec jda polem mách
kosou jen tak, ať jde se líp
a krev ve mně ustydne
a hrůza mluví ústy dne
strach přichází o polednách
jako by žnec jen kosou mách

Strach přichází v podvečer
do srdce v těle člověka
něžně mu lůžko povleče
slabosti myslí dočeka
ale já s ním se pobiju
co mě nezabí, to přežiju
už se tě, strachu, nelekám
sama si lůžko povlékám